

Je hebt een keuze gemaakt. De juiste keuze. Misschien is het na deze klaar. Misschien is zij anders. Misschien is zij genoeg.

Het enige wat je zeker weet, is dat ze bijzonder is.

Je denkt dat dat door haar ogen komt – maar niet door de kille, doorzichtig blauwe kleur. En ook niet door de wimpers die ze omlijsten, of door de vorm, of door het feit dat ze ook zonder eyeliner iets katachtigs hebben.

Nee, de grote publiekstrekker is wat er áchter dat ijsblauw zit. Wat je voelt als je naar haar kijkt. Het zelfvertrouwen. De kennis. Die buitenaardse schittering in haar ogen die mensen ervan overtuigt dat zij het echte werk is.

Misschien is ze dat ook wel.

Misschien ziet ze echt dingen. Weet ze dingen. Misschien is ze alles wat ze beweert te zijn en meer. Maar nu je naar haar kijkt, nu je haar ademhalingen telt, glimlach je, want diep vanbinnen weet je dat het na haar niet klaar zal zijn.

Dat wil je ook helemaal niet.

Ze is breekbaar.

Perfect.

Ten dode opgeschreven.

En het enige wat deze zogenaamde helderziende niet zal zien aankomen, ben jij.

De uren waren slecht, de fooien waren nog slechter en het merendeel van mijn collega's liet absoluut te wensen over, maar *c'est la vie, que sera sera*, vul hier een cliché in een vreemde taal naar keuze in. Het was een zomerbaantje, zodat Nonna me met rust zou laten. En het voor kwam dat mijn vele ooms, tantes en mijn al dan niet achterneven en -nichten vonden dat ze me een tijdelijk baantje in hun restaurant/slagerij/advocatenkantoor/boetiek moesten aanbieden. Gezien de omvang van mijn vaders enorm grote, enorm uitgebreide (en enorm Italiaanse) familie waren de mogelijkheden eindeloos, al kwamen ze allemaal op hetzelfde neer.

Mijn vader woonde aan de andere kant van de wereld. Mijn moeder was vermist, vermoedelijk dood. Ik was de zorg van iedereen en niemand tegelijk.

Tiener, vermoedelijk lastig.

'Tafel klaar!'

Geroutineerd pakte ik met mijn linkerhand een bord met pancakes (met een portie uitgebakken spek) en met mijn rechter een bord met een grote ontbijtburrito (met een portie jalapeño's). Als ik in de herfst mijn toelatingstest voor de universiteit zou verpesten, lag er een prachtige toekomst voor me in het verschiet in de slechte horeca.

‘Pancakes met een portie uitgebakken spek. Ontbijtburrito met een portie jalapeño’s.’ Ik zette de borden op tafel. ‘Kan ik verder nog iets voor jullie doen?’

Nog voordat een van de twee hun mond opendeed, wist ik precies wat ze gingen zeggen. De linker ging om extra boter vragen. En de rechter? Die had meer water nodig voordat hij ook maar aan die jalapeño’s kon denken.

Ik durfde te wedden dat hij daar niet eens van hield.

Mannen die van jalapeño’s hielden, bestelden ze niet náást hun gerecht. Meneer Ontbijtburrito wilde gewoon niet dat mensen hem een watje vonden – al zou hij zelf vast een ander woord gebruiken.

Effe dimmen, Cassie, sprak ik mezelf streng toe. Hou het netjes.

Over het algemeen vloekte ik zelden, maar ik had de slechte gewoonte om andermans eigenaardigheden over te nemen. Als je me in een ruimte met een stel Britten zette, had ik na afloop een Brits accent. Dat deed ik niet bewust – ik had in de loop der jaren gewoon veel tijd in andermans gedachten doorgebracht.

Risico van het vak. Niet van mijn vak. Van dat van mijn moeder.

‘Mag ik nog wat van die minipakjes boter?’ vroeg de man die links zat.

Ik knikte – en wachtte.

‘Water,’ gromde de man die rechts zat. Hij stak zijn borstkas vooruit en loerde naar mijn tieten.

Ik dwong mezelf te glimlachen. ‘Komt eraan.’ Het kostte me flink wat moeite om daar geen ‘smeerlap’ aan toe te voegen.

Ik hoopte nog steeds dat een man van eind twintig die deed alsof hij van pittig eten hield en naar de borsten van zijn minderjarige serveerster keek alsof hij voor het wk tietenloeren trainde zich net zo patserig gedroeg als het om fooi geven ging.

Al zou het me niets verbazen als het zo’n vent is die de onbenullige serveerster helemaal geen fooi geeft, dacht ik toen ik zijn waterglas vulde, gewoon om te bewijzen dat het kan.

Onbewust ging ik de details van de situatie langs: de kleding die meneer Ontbijtburrito droeg, zijn vermoedelijke beroep, het feit dat zijn vriend, die de pancakes had besteld, een veel duurder horloge droeg.

Hij gaat per se willen betalen en geeft dan een lullige fooi.

Ik hoopte dat ik het mis had – maar ik wist vrij zeker dat mijn voorspelling zou uitkomen.

Andere kinderen leerden in hun kleutertijd het ABC te zingen. Ik had als klein meisje een heel ander alfabet geleerd. Gedrag, persoonlijkheid, milieu: het GPM, zoals mijn moeder dat noemde, was het geheim van haar vak. Die manier van denken was niet iets wat je zomaar kon uitzetten – zelfs niet als je eenmaal oud genoeg was om te snappen dat je moeder lóóg als ze tegen mensen zei dat ze helderziend was, en dat het fráu-de was als ze hun geld aannam.

Zelfs nu ze er niet meer was, kon ik net zomin stoppen met mensen lezen als ik kon stoppen met ademen of de dagen tot mijn achttiende verjaardag aftellen.

‘Tafel voor één?’ Een zachte, geamuseerde stem zette me weer met beide benen in de werkelijkheid. De eigenaar van die stem leek eerder thuis te horen in een countryclub dan in een *diner*. Zijn huid was perfect en zijn haar was zorgvuldig in de war gebracht. Het klonk alsof hij een vraag stelde, maar dat was niet zo – niet echt.

‘Tuurlijk,’ zei ik, en ik pakte een menukaart. ‘Loop maar mee.’

Toen ik Countryclub wat beter bekeek, zag ik dat hij ongeveer even oud was als ik. Op zijn perfecte gezicht stond een zelfingenomen grijns en hij paradeerde door de zaak alsof hij de koning van zijn middelbare school was. Ik hoefde alleen maar naar hem te kijken om me een dienstbode te voelen.

‘Deze?’ vroeg ik, terwijl ik hem naar een tafeltje aan het raam leidde.

‘Prima.’ Hij ging zitten, en nonchalant keek hij volkomen zelfverzekerd om zich heen. ‘Is het hier druk in het weekend?’

‘Best wel,’ antwoordde ik. Ik vroeg me af of ik het vermogen om in volzinnen te praten was verloren. Gezien de manier waarop de jongen naar me keek, vroeg hij zich dat ook af. ‘Kijk maar even rustig naar het menu, ik ben over een paar minuten terug.’

Daar reageerde hij niet op, en ik vulde mijn minuten door Pancakes en Ontbijtburrito hun rekeningen, meervoud, te brengen. Als ik ze apart liet betalen, zo had ik bedacht, zou ik misschien nog een halve fatsoenlijke fooi krijgen.

‘Geef maar een seintje als jullie willen afrekenen,’ zei ik met een nepglimlach op mijn gezicht geplakt.

Toen ik weer naar de keuken liep, zag ik de jongen bij het raam naar me kijken. En niet omdat hij klaar was om te bestellen. Ik wist niet precies waarom dan wel – maar elke vezel in mijn lijf zei me dat hij niet zomaar naar me keek. Het knagende gevoel dat ik een cruciaal detail van deze situatie – van hém – over het hoofd zag, wilde maar niet verdwijnen. Dat soort jongens aten meestal niet in dit soort diners.

Starden niet naar meisjes zoals ik.

Op mijn hoede liep ik aarzelend naar hem toe. ‘Weet je al wat je wilt?’ vroeg ik. Ik zou deze bestelling hoe dan ook moeten opnemen, dus ik liet mijn haar voor mijn gezicht vallen om het voor hem te verbergen.

‘Drie eieren.’ Hij hield zijn groenbruine ogen strak op wat hij van de mijne kon zien gericht. ‘En pancakes. En gebakken ham.’

Ik hoefde zijn bestelling niet op te schrijven om hem te onthouden, maar opeens wilde ik dat ik een pen had, gewoon om iets te kunnen vasthouden. ‘Hoe wil je je eieren?’ vroeg ik.

‘Zeg jij het maar.’

Zijn antwoord bracht me van mijn stuk. ‘Sorry?’

‘Raad maar,’ zei hij.

Tussen de haarlokken die nog altijd voor mijn gezicht hingen door staarde ik hem aan. ‘Ik moet raden hoe je je eieren wilt?’

Hij glimlachte. ‘Waarom niet?’

En daarmee was de strijd geopend.

‘Geen roerei.’ Ik dacht hardop na. Roerei was te standaard, te gewoontjes, en deze jongen wilde graag een beetje anders zijn. Maar niet té anders, dus gepocheerd viel ook af – in elk geval in een diner zoals dit. Spiegeleieren waren te kliederig – en een omelet was niet kliederig genoeg.

‘Kort dubbel gebakken.’ Daar was ik net zo zeker van als van de kleur van zijn ogen. Hij glimlachte en sloeg zijn menukaart dicht.

‘Ga je me nog vertellen of ik gelijk heb?’ vroeg ik – niet omdat ik bevestiging nodig had, maar omdat ik wilde zien hoe hij zou reageren.

De jongen haalde zijn schouders op. ‘Dan is de lol ervan af, toch?’

Ik wilde net zo lang blijven staan, naar hem blijven kijken, tot ik hem begreep, maar dat deed ik niet. Ik gaf zijn bestelling door. Ik bracht hem zijn eten. De lunchdrukte overviel me, en toen ik weer bij hem ging kijken, was hij verdwenen. Hij had niet eens op zijn rekening gewacht, maar gewoon twintig dollar op tafel gelegd. Net toen ik zo’n beetje had besloten dat hij me wel vaker naar iets mocht laten raden als ik daar twaalf dollar fooi voor kreeg, zag ik dat hij meer dan alleen geld had achtergelaten.

Op de tafel lag ook een visitekaartje.

Ik pakte het kaartje op. Spierwit karton. Zwarte letters. Met tussen elk woord evenveel witruimte. In de linkerbovenhoek stond een logo, maar verder was er weinig tekst: alleen een naam, een functie en een telefoonnummer. Boven aan het kaartje stonden vier woorden, vier kleine woordjes die me naar adem lieten happen, alsof iemand me een stomp tegen mijn borstkas gaf.

Ik stak het visitekaartje – en de fooi – in mijn zak. Liep naar de keuken. Liet mijn ademhaling tot bedaren komen. En toen keek ik nog een keer naar het kaartje.

Tanner Briggs. De naam.

Special agent. De functie.

Federal Bureau of Investigation.

Vier woorden, waar ik zo ingespannen naar tuurde dat mijn blik er wazig van werd en ik nog maar drie letters kon lezen.

Wat had ik in vredesnaam gedaan om de aandacht van de FBI te trekken?

Na mijn dienst van acht uur was mijn lichaam volkomen uitgeput, maar draaiden mijn hersenen op volle toeren. Ik wilde mezelf in mijn kamer opsluiten en uitknobbelen wat er die middag in Groversnaam was gebeurd.

Helaas was het zondag.

‘Daar is ze! Cassie, we waren net van plan de jongens eropuit te sturen om je te zoeken.’ Van al mijn vaders broers en zussen was mijn tante Tasha een van de redelijkere, dus ze gaf me geen knipoog en vroeg niet of ik soms ergens een vriendje had opgeduikeld dat al mijn tijd in beslag nam.

Dat was oom Rio’s taak. ‘Ah, daar hebben we onze kleine hartenbreker. Was je weer harten aan het breken? Uiteraard!’

Sinds de jeugdzorg me op mijn twaalfde op mijn vaders stoep had gedumpt – figuurlijk, godzijdank – was ik een vaste waarde bij het zondagavond diner. De afgelopen vijf jaar had ik oom Rio nog nooit een vraag horen stellen die hij niet direct zelf had beantwoord.

‘Ik heb geen vriendje,’ zei ik. Dit script kon ik ondertussen dromen, en dat was mijn tekst. ‘Echt niet.’

‘Waar hebben we het over?’ Een van oom Rio’s zoons plofte neer op de bank en liet zijn benen over de armleuning bungelen.

‘Cassies vriendje,’ antwoordde oom Rio.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ik héb geen vriendje.’

‘Cassies geheime vriendje,’ verbeterde oom Rio zichzelf.

‘Ik denk dat je me met Sofia of Kate verwart,’ zei ik. Normaal gesproken zou ik geen van mijn nichten voor de bus gooien, maar een kat in het nauw maakt rare sprongen. ‘Zij zouden veel eerder een geheim vriendje hebben dan ik.’

‘Pfft,’ zei oom Rio. ‘Sofia’s vriendjes zijn nooit geheim.’

Zo ging het de hele avond door – goedmoedig geplaag, familiegrappen. Ik speelde mijn rol, liet me meevoeren door hun aanstekelijke energie, zei wat ze wilden horen, lachte de lach die ze wilden zien. Het was warm en veilig en vrolijk – maar het was niet wie ik was.

Dat was het nooit.

Zodra ik zeker wist dat niemand me zou missen, dook ik de keuken in.

‘Cassandra. Mooi,’ zei mijn oma. Haar armen waren tot aan de ellebogen wit van de bloem en haar grijze haar zat onder aan haar nek bijeengebonden in een losse knot. Ze schonk me een warme glimlach. ‘Hoe was het op je werk?’

Nonna mocht er dan wel uitzien als een oud vrouwtje, ze leidde de familie zoals een generaal zijn troepen aanstuurt. En op dit moment was ik de soldaat die uit de pas liep.

‘Werk was werk,’ antwoordde ik. ‘Kon erger.’

‘Maar ook beter?’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes.

Als ik niet uitkeek, zou ik binnen een uur tien banen aangeboden krijgen. Als familie zorgde je voor elkaar – ook als die ‘familie’ prima in staat was om voor zichzelf te zorgen.

‘Vandaag was eigenlijk best prima.’ Ik deed mijn best om vrolijk te klinken. ‘Een van de gasten heeft me twaalf dollar fooi gegeven.’

En een visitekaartje van de FBI, voegde ik daar in gedachten aan toe.

‘Goed,’ zei Nonna. ‘Dat is goed. Je hebt een goede dag gehad.’

‘Ja, Nonna.’ Ik liep door de keuken en gaf haar een kus op haar wang omdat ik wist dat ze dat fijn vond. ‘Het was een goede dag.’

Toen iedereen om negen uur was vertrokken, leek het kaartje in mijn zak wel van lood. Ik probeerde Nonna te helpen met de afwas, maar ze joeg me naar boven. In de stilte van mijn kamer voelde ik de energie uit me stromen, als lucht die uit een langzaam krimpemde ballon ontsnapte.

Ik ging op mijn bed zitten en liet me achterovervallen. De oude springveren kreunden, en ik deed mijn ogen dicht. Mijn rechterhand zocht mijn broekzak en haalde het kaartje tevoorschijn.

Dit was een grap. Dat kon niet anders. Daarom had die knappe Countryclub-jongen me zo’n vreemd gevoel gegeven. Daarom had hij zo naar me gekeken – hij wilde een geintje met me uithalen.

Maar hij leek me niet het type voor geintjes.

Ik deed mijn ogen open en bekeek het kaartje. Deze keer las ik de tekst hardop voor. ‘Tanner Briggs, special agent. Federal Bureau of Investigation.’

De paar uur in mijn broekzak had niets aan de tekst veranderd. De FBI? Echt? Wie probeerde deze jongen voor de gek te houden? Hij zag eruit als zestien, hoogstens zeventien.

Niet als een special agent van de FBI.

Gewoon bijzonder. Die gedachte kreeg ik maar niet uit mijn hoofd, en in een reflex schoten mijn ogen naar de spiegel aan de muur. Een van de meest ironische aspecten van mijn leven was dat ik al mijn moeders gelaatstrekken had geërfd, maar dan zonder de magie waarmee ze op haar gezicht samenkwamen. Mijn moeder was beeldschoon geweest. Ik was vreemd: ik had een vreemd gezicht en gedroeg me vreemd stil en was altijd de vreemde eend in de bijt.

Na vijf jaar kon ik nog steeds niet aan mijn moeder denken zonder te denken aan de laatste keer dat ik haar had gezien, toen ze me met een brede lach haar kleedkamer uit had gejaagd. Ik dacht aan het moment dat

ik was teruggegaan naar de kleedkamer. Aan het bloed – op de grond, op de muren, op de spiegel. Ik was maar heel even weggeweest. Ik had de deur opengedaan en...

‘Kappen nou,’ zei ik tegen mezelf. Ik kwam overeind en ging tegen het hoofdeinde aan zitten, maar ik bleef maar denken aan de geur van bloed en het moment dat ik wist dat het van mijn moeder was, zelfs al had ik uit alle macht gebeden dat het niet zo was.

Wat als dit dáár om ging? Wat als het visitekaartje geen grap was? Wat als de FBI de moord op mijn moeder onderzocht?

Het is al vijf jaar geleden, hield ik mezelf voor. Maar de zaak was nog steeds niet opgelost. Mijn moeders lichaam was nooit gevonden. Er was zoveel bloed geweest dat dat was waar de politie van begin af aan naar had gezocht.

Een lichaam.

Ik draaide het visitekaartje om. Op de achterkant had iemand iets geschreven.

Cassandra, stond er. *BEL ME*.

Meer niet. Mijn naam en het verzoek om te bellen, in hoofdletters. Geen uitleg. Niets.

Eronder had iemand een tweede instructie gekrabbeld, in kleine, puntige letters – nauwelijks leesbaar. Ik streek met een vinger over de woorden en dacht aan de jongen uit de diner.

Misschien was hij niet de FBI-agent.

Maar wat is hij dan? De koerier?

Daar had ik geen antwoord op, maar de woorden langs de onderste rand van het kaartje klonken belangrijk, net als het ‘*BEL ME*’ van special agent Tanner Briggs.

Als ik jou was, zou ik dat niet doen.